

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. 2. 1957, sp. zn. Cz 692/56

Číslo: 68/1957

Právní věta:

Smír, sjednaný účastníky jen v přítomnosti správního zaměstnance soudu, nemůže být podkladem pro vydání usnesení o schválení nebo neschválení soudního smíru soudcem ve smyslu § 40 o. s. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 01.02.1957

Spisová značka: Cz 692/56

Číslo rozhodnutí: 68

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Smír soudní, Zaměstnanci správní

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Dne 13. května 1955 dostavili se do kanceláře lidového soudu v Kladně Alois V., bývalý vedoucí prodejny státního obchodu Pramen, a právní referent tohoto podniku a uzavřeli v přítomnosti správního zaměstnance soudu smír, jímž se Alois V. zavázal zaplatit podniku Pramen na úhradu manka částku 11.234 Kčs s přísl. v měsíčních splátkách po 150 Kčs pod exekucí. Správní zaměstnanec soudu sepsal o tomto smíru zápis, ve kterém nakonec též uvedl, že účastníci žádají, aby tento smír byl soudem schválen, ježto neodporuje zákonu ani obecnému zájmu.

Lidový soud v Kladně vydal na to usnesení, jímž právě uvedený smír schválil s odůvodněním, že neodporuje ani zákonu ani veřejnému zájmu a účastníkům toto své usnesení doručil.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že tímto usnesením lidového soudu v Kladně byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Podle ustanovení § 40 o. s. ř. právní poměry, u nichž to povaha věci připouští, lze se schválením soudce uspořádat soudním smírem před zahájením řízení u kteréhokoli lidového soudu. Soudce smír neschválí, přiči-li se zákonu nebo obecnému zájmu.

Hlavním předpokladem pro vydání usnesení soudce o schválení nebo neschválení smíru je tedy existence soudního smíru, tedy takového smíru, při němž účastníci svou vůli projeví před soudem, t.

j. orgánem, který je podle zákona povolán k výkonu soudnictví.

Jak je uvedeno v § 4 o. s. ř. soudy vykonávají soudní moc zpravidla v senátech, v některých případech koná řízení soudce jediný. Správní zaměstnanci soudu zvláště k tomu určení mohou sice podle § 677 o. s. ř. a § 1 odst. 2 nař. min. spravedlnosti č. 95/1952 Sb. (jednacího řádu) v řízení ve věcech občanskoprávních obstarávat též jednoduché, v jednacím řádě přesně stanovené úkoly, které jinak vykonává soudce nebo předseda senátu. Žádné ustanovení však nepřipouští, aby soudní správní zaměstnanec místo soudce jednal jménem soudu při uzavírání soudního smíru.

Smír účastníky uzavřený jen v přítomnosti soudního správního zaměstnance a nikoli před soudcem, není soudním smírem a nemůže tvořit podklad pro vydání usnesení o schválení nebo neschválení soudního smíru soudcem ve smyslu ustanovení § 40 o. s. ř.

Ostatně, aby mohl rozhodovat o schválení soudního smíru, což je vyhraženo soudci (§ 40 o. s. ř.), musí mít soud spolehlivý základ pro posouzení, zda a v jakém smyslu došlo ke smíru a zda tento smír není v rozporu s donucujícími předpisy zákona nebo obecným zájmem. Tento požadavek ovšem nemůže být splněn, když účastníci neuzavřeli smír před soudcem, příp. před senátem.

Lidový soud v Kladně při schvalování smíru mezi účastníky ujednaného nepostupoval podle zásad právě uvedených a smír uzavřený před soudním správním zaměstnancem schválil jako smír soudní. Tím porušil zákon v ustanoveních §§ 4, 40 o. s. ř.